

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

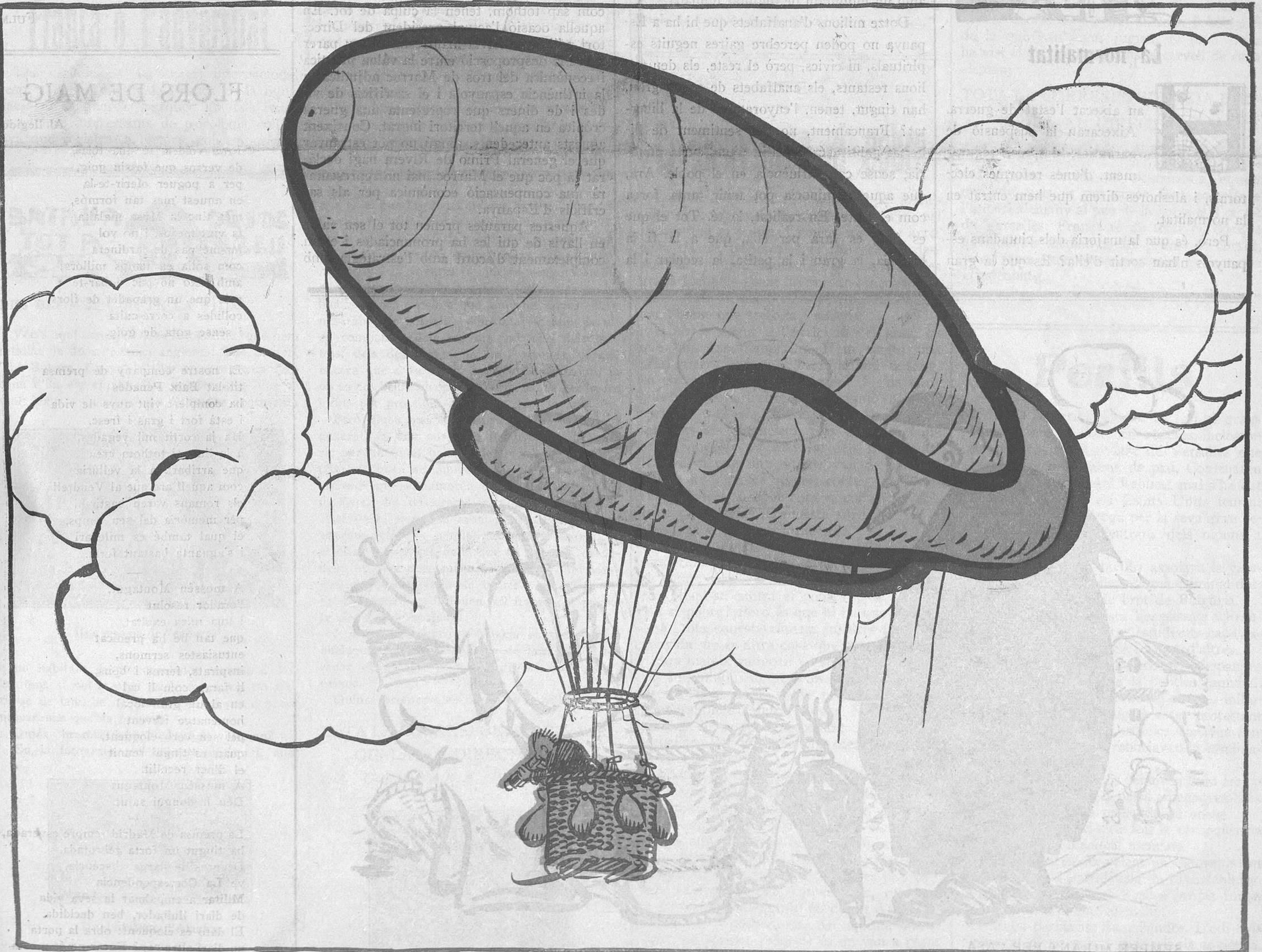
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

A VISTA D'OCELL

—*Dichoso aquel que tiene...*
cinquanta mil duros i un globo!

Estat de pau

Ja no tenim estat de guerra. Diumenge passat, de bon dematí, un decret, aparegut a la *Gaceta* de Madrid, gairebé per sorpresa, aixecà la llei marcial que fa prop de vint mesos imperava a l'Estat espanyol. No cal dir que trobem molt bé la decisió del Directori. Ens fa l'efecte que els generals que d'un quant temps ençà governen l'Espanya han cregut que no havia de continuar la paradoxa de l'estat de guerra legal coexistent amb l'estat de pau real. Durant el període del Directori el país ha estat una bassa d'oli, i en aquestes condicions no hi havia cap motiu per mantenir l'eixamplament de la jurisdicció militar que la llei marcial implica. L'ordre espanyol, un ordre molt més complet i profund que el de Varsòvia, havia de portar poc a poc cap al restabliment de la normalitat. Ara s'ha donat el primer pas, i tothom, fins el corresponsal del *Brusi* a Madrid, creu que vindran els altres passos, o sigui el restabliment de les garanties constitucionals, la supressió de la censura, la convocatòria d'eleccions i el funcionament de les Corts. Tot això, és clar, anirà venint en forma de disposicions escalonades. Suposant que entre les diverses disposicions successives hi hagi algunes setmanes o alguns mesos de diferència, tindrem que dins un termini ni massa curt ni massa llarg, la benèfica llibertat democràtica regnarà novament.

Per això no creiem que tinguin raó aquells qui, segons explica el corresponsal d'*El Dia Gráfico*, a Madrid, fan córrer que el règim actual durarà tota la vida (tota la vida de qui?), o al menys fins que tothom es decideixi a ingressar dins la Unió Patriòtica. Un trimestre més aviat o un trimestre més tard, vindrà el restabliment de la normalitat absoluta. Davant de la història, els anys són tan curts com els minuts de la vida d'un home. Als qui ara vivim ens pot semblar relativament llarg el període dictatorial. Però els historiadors futurs li donaran les proporcions degudes, mirant-lo des d'alçada serena des d'on es pot contemplar la rodoladissa eterna dels anys i dels segles en l'abisme del temps.

La normalitat

an aixecat l'estat de guerra. Aixecaran la suspensió de garanties, després, segurament, d'unes reformes electorals, i aleshores direm que hem entrat en la normalitat.

Però, és que la majoria dels ciutadans espanyols n'han sortit d'ella? Es que la gran

massa ha percebut el desig d'una restauració constitucional que la reintegrés en les elementals llibertats, necessàries per a viure amb un mínim de dignitat humana?

Dotze milions d'analfabets que hi ha a Espanya no poden percebre gaires neguits espirituals, ni cívics, però el reste, els deu milions restants, els analfabets de segon grau, han tingut, tenen, l'enyorament de la llibertat? Francament, no. El sentiment de llibertat política és privatiu d'una curta minoria, sense cap influència en el poble. Ara, que aquesta minoria pot tenir tanta força com el reste. En realitat, la té. Tot el que es faci, es farà per ella, que a la fi la història, la gran i la petita, la secular i la

quotidiana, la categòrica i l'episòdica, no és res més que la satisfacció que a les minories espirituals van donant les dominadores.

Aquesta minoria pot ostentar una força espiritual i mental, un pulcritud i una obstinació tan ostensibles com la de qualsevol altre país. Menys temerària, menys abnegada, tal volta, però és minoria consoladora, i si a Espanya es produeix una restauració constitucional, an aquesta minoria es deurà, tan sols per la seva acció intel·ligent.

La normalitat per a la majoria dels ciutadans consisteix en les normals accions fisiològiques. Aquell menjar, beure i no fer res, atribuït al burgès pel poble, és l'acció vital dels nostres homes. Treballar, menjar, beure, prendre el sol, anar al cinema, al futbol, preocupar-se dels afers domèstics i dels episodis amicals: heu's aquí el viure normal. Per a tot el demés s'ha de fer un esforç, perquè tot el demés és el postís, reservat a la selecció, que persisteix, malgrat tot, en la seva labor, car sempre les redempcions foren fetes contra la voluntat dels més.

El cas del Marroc

El general Primo de Rivera, que molt abans d'ésser cap del Govern pronuncià en el Senat un discurs molt sincer sobre el problema del Marroc, era el més indicat per desfer les perniciosos il·lusions que havien fet nàixer els polítics del vell règim, els quals, com sap tothom, tenen la culpa de tot. En aquella ocasió l'actual president del Directori militar ja havia manifestat el seu parer sobre la desproporció entre la vàlua pràctica i econòmica del tros de Marroc adjudicat a la influència espanyola i el sacrifici de vides i de diners que representa una guerra crònica en aquell territori ingrat. Coneixent aquests antecedents, ningú no pot estranyar que el general Primo de Rivera hagi declarat fa poc que el Marroc mai no representarà una compensació econòmica per als sacrificis d'Espanya.

Aquestes paraules prenen tot el seu valor en llavis de qui les ha pronunciades i estan completament d'acord amb l'estratègia amb

què ha estat portada la campanya en els últims temps. Si el Marroc no és econòmicament un bon negoci, el més discret és reduir al mínim possible el territori efectivament ocupat, reducció que ha de traduir-se per força en les xifres dels pressupostos.

Les paraules i els fets del general Primo de Rivera hauran estat com una galleda d'aigua freda sobre els inexperts colonistes espanyols i els africanistes irreflexius. La gran llàstima és que no hi hagi hagut més aviat homes tan entesos com el general Primo de Rivera que s'hagin adonat de la poca vàlua econòmica de l'os marroquí adjudicat a Espanya. Si per un d'aquells encerts de la història hagués vingut el Directori militar vint anys abans, els espanyols s'haurien estalviat una pila d'episodis militars desagradables i una formidable sèrie de despeses que en gran part hauran estat diners llençats entre les figueres de moro.

El que ha passat en aquests darrers temps ens demostra que els polítics dels vells règims eren en bona veritat, una gent abominable. Al primer cop d'ull, semblava que els Governos d'homes civils havien d'ésser els qui solucionessin o liquidessin el problema bèl·lic del Marroc. Doncs haurà succeït a l'inrevés. Hauran estat els militars els estroncadors de la guerra crònica que al Nord del Marroc hi havia. En aquest punt, els discursos del president del Directori no poden ésser més categòrics i més clars. Segons ell diu i nosaltres creiem, el període de sacrifici i de lluita anguniosa s'ha acabat. Això d'ara és una solució definitiva, i no solament un pedaç. No dubtem que l'esdevenidor confirmarà tots aquests optimismes, i així tindrem que els homes d'espasa hauran portat la pau al Marroc després d'haver portat la pau a la Península. Heu's aquí un pacifisme de bo de bo, que els més recelosos hauran de reconèixer davant la força immensa de la realitat.

FULMEN

FLORS DE MAIG

Al llegidor

Prou voldria fè una toia de versos que fessin goig, per a poguer oferir-te-la en aquest mes tan formós, més tinc la Musa malaleta fa vint mesos, i no vol fer-me pas de jardinera com solia en temps millors; amb això no puc donar-te més que un grapatet de flors collides a corre-cuita i sense gota de goig.

El nostre company de premsa titolat **Baix Penadés** ha complert vint anys de vida i està fort i gras i fresc. Ha ja sortit mil vegades a la llum, i tothom creu que arribarà a la vellúria com aquell arc que al Vendrell els romans varen bastir-hi per memòria del seu temps, el qual també es milenari i s'aguanta bastant ferm.

A mossèn Montagut, l'orador resolut i una mica exaltat, que tan bé ha predicat entusiastes sermons, inspirats, fermos i bons, li faran com li cal en algun gran local homenatge fervent pel seu verb eloqüent, quan es tingui reunit el diner recollit. A mossèn Montagut Déu li dongui salut.

La premsa de Madrid sempre esparada, ha tingut un forta rebrotada. Després de llarga absència, ve **La Correspondencia Militar** a empalmar la seva vida de diari lluitador, ben decidida. El dato és eloqüent: obra la porta un diari altre cop? Encar no és morta la idea que encarnava, i que ja s'enyorava

SEMPRE MIRANT PER CASA

—Com va això de la patata temprana?

—Molt bé, mossèn. Però aquí sí que no en tastarem. Tota l'enviem a fora!

de volà sota el sol que l'enlluerna.
La idea no mor mai, perquè és eternal

Al vell Conrad Roure
dit en Pau Bunyegues,
bon autor dramàtic,
excel·lent poeta,
de corda festiva
sempre joguina,
republicà d'ànima
federal de mena,
diu que un homenatge
li van ara a retre
aquells que l'estimen
i a més el veneren.
Ja cal ja que corrin,
car en Pau Bunyegues
fa algun temps que passa

TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRI-
GIR-LA AL DIRECTOR DE
LA CAMPANA DE GRACIA

Aquesta floreta
que ara aquí he posat,
és la més bonica
que avui he trobat.
Ja l'Estat de Guerra
ha sigut alçat;
vol dir que s'apropa
la normalitat.
No és flor prou oberta
a dir veritat...
perquè faci bossa
en un ram triat;
prò la democràcia
la veu de bon grat.

FLOK

TEMES SOCIALS

França o l'adversitat

Les oscil·lacions del criteri internacional respecte a la política de França en la liquidació de la guerra, marquen un dels fenòmens més interessants de psicologia col·lectiva que registra la història contemporània.

França no té avui gairebé cap amic. França ha guanyat la guerra i perdé tot seguit el crèdit econòmic. Això ja és una paradoxa. Però ultra el crèdit econòmic, França sembla haver perdut, no solament a Europa, sinó també a Amèrica, el crèdit moral. Té acreadors i enemics a tot arreu.

Es això just? Hi hagué un moment en què les suspicàcies contra de França podien justificar-se per la política dels seus governs conservadors. Els bons amics de França no ho fóren mai de suspicàços; estàvem adolorits per les gestes de Clemenceau, de Poincaré, de Millerand.

Quan arribé Herriot al poder, França demostrà al món que seguia essent l'eterna mestressa dels seus destins, que era sempre espill de pobles i guiatge i font inspiradora de democràcies.

Alemanya, que nacionalment no ha estat mai una democràcia, retorna al vell imperialisme catastròfic, i, quan semblava lògic que la gran república llatina fes ràpida contramarxa, l'esperit democràtic reb allí una segona i més solemne consagració comicial.

No n'hi ha hagut prou amb què França repel·lís l'agressió més injusta que han vist els nostres temps, l'onada invasora més bàrbara, més formidable que mai hagi caigut damunt d'un poble... Heroisme sublim li calgué en la guerra i resignació i serenitat sobrehumana se li exigeix en la pau.

Aquesta macabra apoteosi de l'entronitzament d'Hindenburg, que està demanant el cor de bruixes de Macbeth, ha tingut l'estranya virtut d'engroixir la gran, la repulsiva misèria germanòfila.

Els articles de Lloyd George, que amb tanta fruïció reproduïx el més necrofílic dels nostres rotatius, traspuen la mateixa agror i estan empedrats dels mateixos tòpics malans i d'igual dialèctica *ad absurdum* que els de la primera tongada, els d'aquells temps immemorials en què França atuida i arruinada, exercint un "imperialisme" purament oral, implorava, demanava l'acompliment legal del seu deure a un poble declarat en fallida fraudulenta.

La càutica democràcia nordamericana, més que de restablir el Dret, es preocupa de cobrir els seus comptes, mentre negligia amb

una complaença que té tot el caient d'una complicitat, que jutjarà la Història, d'executar el gloriós legat del seu gran president Wilson.

Si de les esferes de l'Estat i de la política passem a examinar els sentiments que es manifesten d'una manera popular, veurem com la germanofília juga el mateix paper vergonyant, trist, paradoxal. La suspicàcia, l'odi, l'enveja i la calúnnia contra França fan bona via, àdhuc entre els cors i les penses que més creditors són a la seva cultura i al seu esperit altíssim.

No és rar entre nosaltres oír malparlar de França a homes de llibertat i democràcia, que obliden massa a la lleugera el que deuen a la gran nació que s'ha batut sempre en primera línia per l'emancipació de l'esperit i el triomf de la raó en tots els ordres, i que ara mateix està elaborant normes de Dret i d'Economia deslligades de metafísica i d'empirismes, és a dir, diferents i més justes i sàvies que les d'Alemanya, les d'Anglaterra i Nordamèrica.

Si les masses conservadores no fossin tan malvades, o tan poc intel·ligents, lloarien l'equilibri, la ponderació màxima de l'esperit polític i social de França, que és síntesi de les més sanes aspiracions de la burgesia liberal.

I els homes francament, decididament liberals de tots els pobles, han d'admirar per força la magna, la meravellosa elasticitat d'una cultura que dona escalf moltes vegades a les més belles impetuositats romàntiques...

GLICINI

Nota.—En l'article "La democràcia i la guerra" una errada de composició donava a la frase reproduïda del jurista Jellinek, una significació totalment distinta de la veritable. La paraula preferida que es llegia allí, ha de substituir-se per preterida. Llegeixi's, doncs: "la regla de Dret és la que ha d'ésser preterida..."

MOTIUS

El menyspreu al pobre

La nostra època s'haurà distingit per lo més vil que pot cabre en la humana condició: pel menyspreu al pobre. La gent, així que arrebena quatre pessetes—que s'arreconen desseguida, ja que aquest és el temps de les grans fortunes—sent un profund menyspreu, un enorme fàstic, per l'obrer, pel miserable, per l'home que treballa i sofreix.

Això és degut a l'exaltació del luxe, en què tots ens complaem. Hem tingut una gran guerra en la que, barrejat amb la sang, ha corregut l'or abundantament. I s'ha enriquit qui menys dret tenia a enriquir-se. S'han enriquit tots els lladres, tots els agiotistes, tots els financers, tots els negociants bruts, que són la majoria dels negociants. Recordem que uns infants van demanar al senyor de Voltaire que els contés una història de lladres. I sabeu com va començar Voltaire la història? D'aquesta manera:

—Una vegada era un usurer.

Aquesta vegada—avui—són molts els usurers. Són masses. I tots s'han aliat contra el pobre. Això sembla una paradoxa. Els rics aliant-se contra el pobre? Què li robaran al pobre? Però és que hi ha que dir una cosa: tota aquesta riquesa insolent i desvergonyida, no és altra cosa que suor de pobre.

Ara mateix va morir un senyor que va deixar mil milions de pessetes. No es pot creure en l'honoradesa, en la respectabilitat, en l'honorabilitat d'aquest senyor. No es fan mil milions de pessetes treballant. Es fan fent treballar. Per tant, no ens mereix respecte ni el seu cadàver.

Mai el pobre havia rebut tantes gargallades en ple rostre com ara. Se l'obliga a viure confinat a les afores de la població—com una bèstia vil, odiosa i repugnant—lluny dels palaus amb ascensor, amb telèfon, amb tub, lluny dels *music-halls* i *cabarets* infectes, fàbriques de prostitució freqüentades pels rics, pels fabricants, pels comerciants, per tota la xusma que ha guanyat els diners d'una manera fosca i deshonorosa. An aquests *music-halls*, an aquests *cabarets* és on van a parar les filles del pobre, imbecilment atretes per un afany de luxe—que després es converteix en un luxe

TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRI-
GIR-LA AL DIRECTOR DE
LA CAMPANA DE GRACIA

D'això, d'aquesta prostitució forçosa, de la dona humil, se n'ha de culpar al ric que ha de procurar-se distraccions per al treball de fer diners... sense treballar.

LLUÍS CAPDEVILA

El jurament d'Hindenburg

El dia 12 d'aquest mes el militar Hindenburg jurà fidelitat a la constitució de Weimar. Jurà un fals amor, un amor que no ha sentit mai. Jurà fidelitat a la república, que equival a convertir-se de nacionalista a republicà, o almenys respectar les opinions republicanes. I això em sembla que està un bon tros lluny d'ésser.

A l'arribada del representant de l'ex kaiser a Berlín, les manifestacions de simpatia, les banderes nacionals, els ex combatents lluint condecoracions de guerra i llurs antics uniformes, la quitxalla portant rams de flors i els estudiants entusiasmats cantant himnes nacionalistes, són proves palpables dels sentiments de la majoria dels alemanys. Aquest esperit guerrer i disciplinat els hi és imposat des dels seus primers anys. Els menuts quan van a les escoles el primer que els hi ensenyen es quadrar-se i saludar militarment, mentre a les espatlles hi porten un sabre de fusta o de cartró i al cap un casquet fet de paper.

Els alemanys són tan republicans com jo reaccionari. Fou en uns instants d'ofuscació que canviaren les seves idees imperialistes per les democràtiques, i ara, passada l'obcecació de la que han sigut juguets, el món enter ha vist el que perdura dins el cervell de cada alemany:

TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRI-
GIR-LA AL DIRECTOR DE
LA CAMPANA DE GRACIA

I aquesta ferida no cicatritzada, aquest mal viu, sols es pot curar fent complir a l'imperi alemany al peu de la lletra el Tractat de Versalles. França té de tenir en compte que tots els alemanys, del primer al darrer, salvo rares excepcions, en tenen quelcom de Hindenburg.

FENICEX

Perills

S'acabà la terrible guerra del 14 i les grans potències, tement l'odi dels vençuts, inclogueren mesures en el tractat de Versalles que asseguraven una estona de pau. Confinaren al capítost de la gresca i aquest mai s'ha dat per vençut. Suara els Estats Units tement el perill de la raça groga per la seva gran fecunditat, rebutjava l'entrada dels nipons a llur estat.

Pocs dies fa una bomba assolava la catedral de Sofia i aniquilava la mà criminal dotzenes d'homes caps de brot de Bulgària.

Un atemptat comunista dies passats a França donava mort a quatre estudiants caps sàlents millerandistes, i en feriren d'altres.

L'altra setmana les eleccions alemanyes donaren una decepció a la política mundial. Hindenburg sortia proclamat per unes milionades d'alemanys i malgrat ésser protestant i un dels capítosts, els catòlics donaven llur sufragi al seu favor i rebutjaven la candidatura del catòlic Marx.

Els catòlics bavaresos deixaven llurs creences religioses perquè el perill amenaçava baix l'alenada dels grocs orientals europeus.

La rafegada soviètica fou la conseqüència de l'elecció del mariscal alemany.

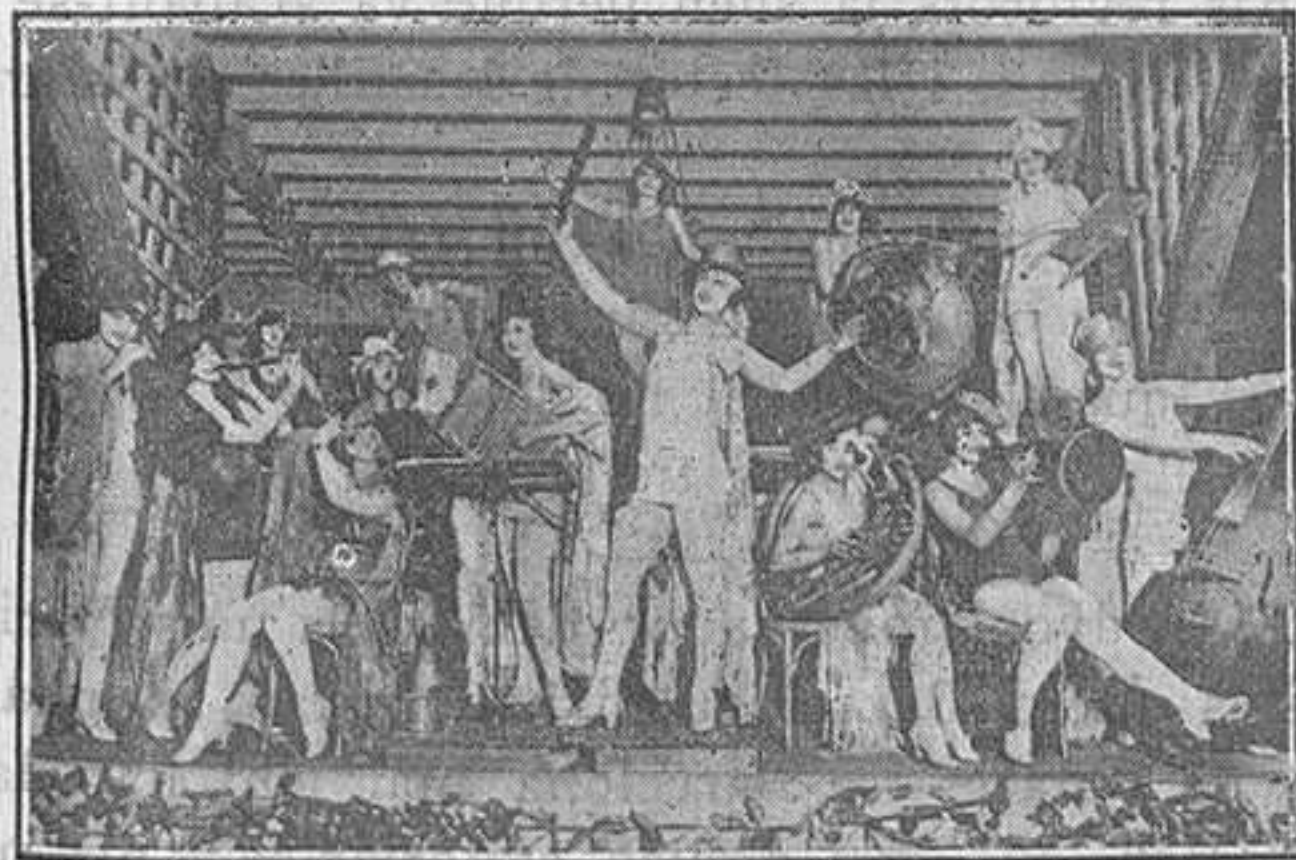
França ja tremola veient un esdeveniment perillós amb la presidència de l'Hindenburg. Anglaterra confia amb la seva pròpia força, en cas d'un nou atac alemany.

Europa perilla de dues bandes. L'odi dels alemanys d'una part i la ideologia soviètica. Nosaltres podem estar—no massa—satisfets del nostre paper tan poc important dintre el truc europeu que és imminent. Som

LES BROMES QUE TE LA VIDA

Veus aquí aquestes dues fotografies, que hem retallat de dues revistes angleses: *The Sketch*, *The Sphere*. En una d'elles es representa l'escena d'un espectacle—No, no, Nanette—que té molt èxit a Londres. En l'altra es representa

Una escena de "cabaret"

a un habitant de les desolades regions d'Alaska, que, si vol menjar quelcom, si vol no morir-se de fam, ha de foradar el gel per a poder pescar uns quants peixos.

Quines bromes més cruels té la vida, no? En la fotografia del cabaret es veu a unes

Un habitant d'Alaska

quantas dones que, naturalment, han perdut la vergonya—i diem naturalment perquè la vergonya

nya és el que les dones perden amb més naturalitat. Aquestes dones mostren la seva gairebé nuesa—el que no faria cap home, ja que l'home acostuma a ésser un animal més púdic—canten, ballen, per a divertir a quatre senyors imbecils, a quatre brètols, a quatre degenerats de les butaques. Es possible que aquestes dones—carn miserable de bordell i d'hospital—acabin la nit en companyia dels senyors imbecils, dels brètols, dels degenerats de les butaques, perquè encara que a Londres, després de mitja nit, ja no es pot beure alcohol... queda temps per beure i fins per prostituir-se.

Però diuen que la prostitució, que el vici en general, és una cosa tan productiva. París és ric perquè és el bordell del món, no per altra cosa. Gràcies an aquestes dones, i als homes estúpids que s'enamoren d'elles, fan negoci les modistes, les costureres—per dir-ho a estil de París—els joiers, els sabaters, etc., etc. Posem aquests ectèteres perquè no acabariem mai. I el diner corre, que és el que es tractava de demostrar. I a una mala bèstia amb faldilles—d'aquestes que viuen de treure's les faldilles i tot el demés—se li donen mil francs per passar la nit en la seva alcova.

I el pobre aquest d'Alaska, si vol menjar quelcom, si vol no morir-se de fam, ha de foradar el gel per a poder pescar uns quants peixos.

Quines bromes més cruels té la vida, no?

TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRI-
GIR-LA AL DIRECTOR DE
LA CAMPANA DE GRACIA

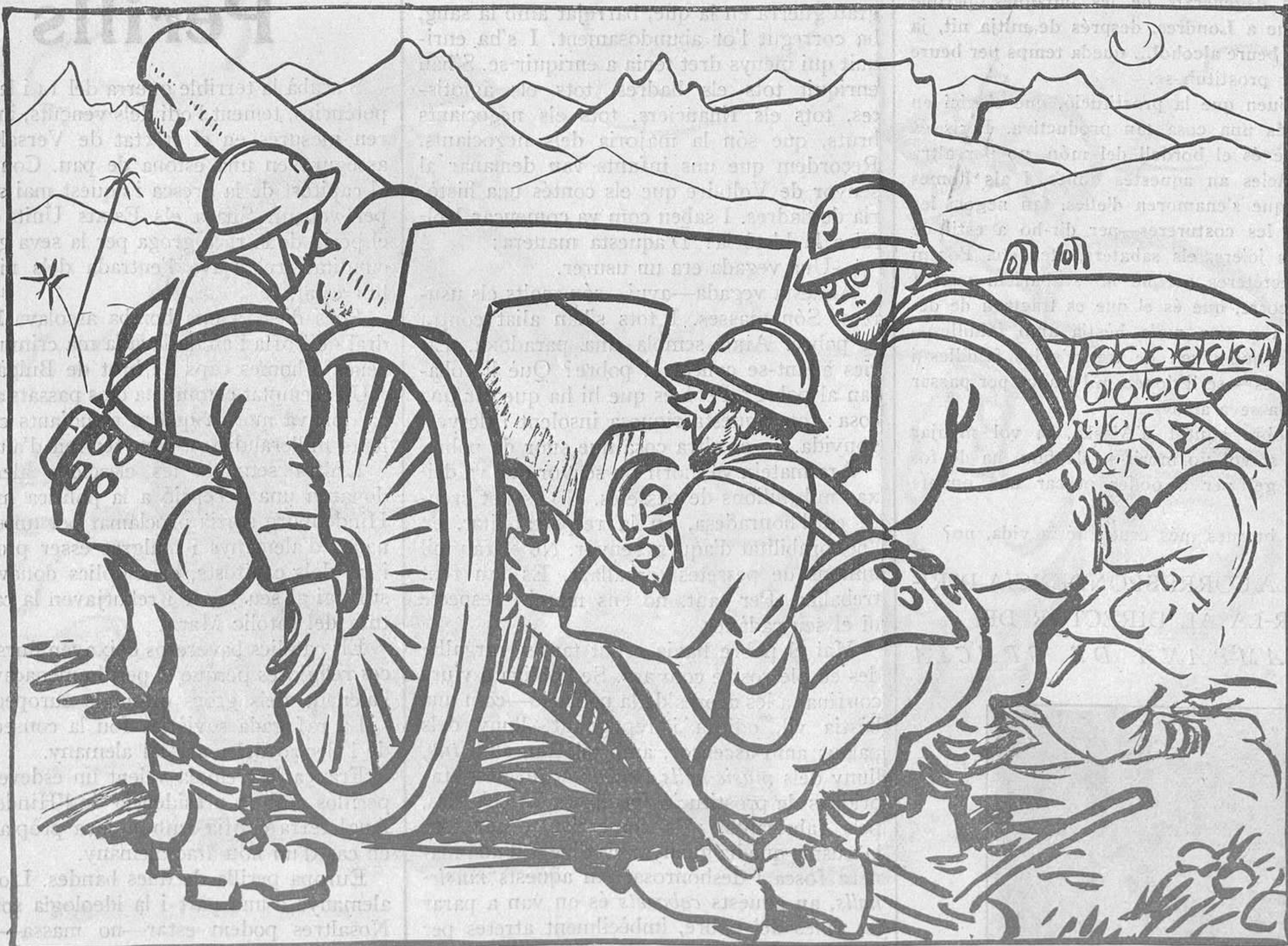

El futur rei d'Hongria

DIÓGENES ENCARA BUSCA

—Encara busques, Diògenes?
 —Sempre.
 —Més valdria que busquessis cargols, que potser en trobaries.

ELS FRANCOSOS AL MARROC

—Recristina! Com apreten aquests!

dels de la fila zero i no tenim suc ni bruc, per la nostra neutralitat, dins el conflicte europeu i la poca influència política. Si fa o no fa som com els italians i patim el mateix mal. Tenim perills iguals com les altres potències europees, però aquests són distints. La invasió ja la tenim a casa nostra i, encara que trontolli, massa arrelada.

Els uns temen l'odi, els altres el perill groc, nosaltres—en podríem dir— el perill negre. Tot són perills més o menys forts. Ara veurem el dia quan vindrà, dia de redempció, i que veurem els perills fora. Aquell dia quan vingui podrem dir an aquelles informacions que ens arriben cada dia i d'altra banda de corts: *Sin novedad. No ha pasado nada.*

JUSCAFURSA

REPICS

El futbol diuen que és molt educatiu. N'estem ben convençuts. Si no n'estéssim ens en convenceríem ara que un equip espanyol ha anat a fer un partit amistós a Portugal i gràcies a l'amistat no hi han deixat la pelleta, però no se'n falta gaire. Fou un partit de futbol que acabà en boxa i podia molt bé acabar en conflicte internacional.

Amb tanta aigua com ha caigut aquesta setmana ja ens creïem tornar-nos acuàtics. Si no ens en havem tornat és perquè ara una de les coses que més perillen són els peixos. Amb això de la carn congelada el pobre peix ho ha de pagar sense tenir-hi cap culpa.

Veritat que no som acuàtics, però, som bastant igualits.

De mica en mica anem progressant. Ara, amb la reforma de la plaça de Catalunya tirarem per terra la meitat d'una dita catalana. Ja no ens podran dir: "passa per l'acera". L'excèntric seria no passar-hi.

Esperem que amb el temps tot serà una acera i com que vulgues que no hi haurem de passar, ja no se'ns acudirà mai més el "passa per l'acera".

Tot això gràcies a les pepes consistorials.

S'ha aixecat l'estat de guerra i nosaltres ens quedem tan tranquils com si res. La premsa hi ha fet els seus comentaris. Diuen que és un pas cap a la normalitat.

Ens sap molt de greu que ens desil·lusionin d'aquesta manera. Nosaltres que teníem entès que no passava mai res.

Stresemann assegura que Alemanya complirà el pla Dawes com l'ha complert fins avui.

Amb aquest propòsit cal que els aliats es preparin o sinó no en sortiran pas.

Els rectorots ja suen perquè va acabant-se el mes de maig i les festes de les filles de Maria.

Deuen pensar:

Pel maig cada dia un raig
 que omplena la guardiola,
 quan s'acaba el mes de maig
 la vida és molt trista i sola.

El senyor governador declarà a uns periodistes que a Barcelona hi havia gran abundància de patates— a Barcelona mai n'hi ha faltat— i insinuà que podien exportar-se'n als pobles de la província que en necessitessin.

Seria una cosa molt curiosa que la ciutat hagués d'abastir el camp del productes que es crien al camp.

Estem tan acostumats al món al revés, que no ens vindria pas de nou.

Les barraques del final del carrer Nou són una cosa tan indecent i asquerosa que no podem menys que reclamar l'atenció de les autoritats perquè hi facin una inspecció, i si hi ha causa delinqüent, que es castigui a l'amo, senyor Juani, que fa pagar uns lloguers fabulosos d'uns quants caus de brutícia on no hi ha ni aigua ni retrete.

Hi deu haver interès en donar feina als metges i farmacèutics.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, núm. 8 del 01m, número 8